

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 31. januára 2023 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti –
Justičná spolupráca v trestných veciach – Európsky zatykač – Rámcové
rozhodnutie 2002/584/SVV – Postupy odovzdávania osôb medzi členskými štátmi –
Podmienky výkonu – Právomoc súdneho orgánu vydávajúceho zatykač – Článok 47 druhý
odsek Charty základných práv Európskej únie – Právo na prístup k súdu vopred zriadenému
zákonom – Možnosť vydať nový európsky zatykač na tú istú osobu“

Vo veci C-158/21,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Tribunal Supremo (Najvyšší súd, Španielsko) z 9. marca 2021 a doručený Súdnemu dvoru 11. marca 2021, ktorý súvisí s trestným konaním proti

Lluísovi Puigovi Gordimu,

Carlesovi Puigdemontovi Casamajóvi,

Antonimu Comínovi Oliveresovi,

Clare Ponsatíovej Obiolsovej,

Meritxell Serretovej Aleuovej,

Marte Roviraovej Vergésovej,

Anne Gabrielovej Sabatéovej,

za účasti:

Ministerio Fiscal,

Abogacía del Estado

Partido político VOX

SÚDNY DVOR (veľká komora),

* Jazyk konania: španielčina.

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredseda L. Bay Larsen (spravodajca), predsedovia komôr C. Lycourgos, E. Regan, P. G. Xuereb a L. S. Rossi, sudcovia M. Ilešič, J.-C. Bonichot, N. Piçarra, I. Jarukaitis, A. Kumin, N. Jääskinen, N. Wahl, I. Ziemele a J. Passer,

generálny advokát: J. Richard de la Tour,

tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 5. apríla 2022,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- L. Puig Gordi, v zastúpení: S. Bekaert, advocaat, a G. Boyé Tuset, abogado,
- C. Puigdemont Casamajó, v zastúpení: G. Boyé Tuset, abogado,
- A. Comín Oliveres, v zastúpení: G. Boyé Tuset, J. Costa Rosselló a I. Elbal, abogados,
- C. Ponsatíová Obiolsová, v zastúpení: G. Boyé Tuset a I. Elbal Sánchez, abogados,
- M. Roviraová Vergéssová, v zastúpení: A. Van den Eynde Adroer, abogado,
- A. Gabrielová Sabatéová, v zastúpení: B. Salellas Vilar, abogado,
- Ministerio Fiscal, v zastúpení: F. A. Cadena Serrano, C. Madrigal Martínez-Pereda, J. Moreno Verdejo a J. A. Zaragoza Aguado, fiscales,
- Partido político VOX, v zastúpení: M. Castro Fuertes, abogada, a M. P. Hidalgo López, procuradora,
- španielska vláda, v zastúpení: S. Centeno Huerta, A. Gavela Llopis a M. J. Ruiz Sánchez, splnomocnené zástupkyne,
- belgická vláda, v zastúpení: M. Jacobs, C. Pochet a M. Van Regemorter, splnomocnené zástupkyne, za právnej pomoci F. Matthis a B. Renson, avocats,
- poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,
- rumunská vláda, v zastúpení: E. Gane a A. Wellman, splnomocnené zástupkyne,
- Európska komisia, v zastúpení: J. Baquero Cruz a S. Grünheid, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 14. júla 2022,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, 2002, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34), zmeneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 (Ú. v. EÚ L 81, 2009, s. 24) (ďalej len „rámcové rozhodnutie 2002/584“).
- 2 Prejednávaný návrh bol podaný v rámci trestného konania vedeného proti Lluísovi Puigovi Gordimu, Carlesovi Puigdemontovi Casamajóvi a Antonimu Comínovi Oliveresovi, ako aj proti Clare Ponsatíovej Obiolsovej, Meritxell Serretovej Aleuovej, Marte Roviraovej Vergésovej a Anne Gabrielovej Sabatéovej.

Právna úprava

Právo Únie

- 3 Odôvodnenia 6, 8 a 12 rámcového rozhodnutia 2002/584 znejú:
  - „(6) európsky zatykač zavedený týmto rámcovým rozhodnutím je prvým konkrétnym opatrením v oblasti trestného práva, ktorým sa vykonáva zásada vzájomného uznávania, označovaná Európskou radou ako ‚základný kameň‘ spolupráce v oblasti súdnictva;
  - ...
  - (8) rozhodnutia o výkone európskeho zatykača musia podliehať dostatočným kontrolám, čo znamená, že súdny orgán členského štátu, v ktorom bola požadovaná [vyžiadaná – *neoficiálny preklad*] osoba zatknutá, vydá rozhodnutie o jej vydaní;
  - ...
  - (12) toto rámcové rozhodnutie rešpektuje základné práva a dodržiava zásady uznané v článku 6 Zmluvy o Európskej únii a vyjadrené v Charte základných práv Európskej únie..., najmä jej Kapitoly VI; nič v tomto rámcovom rozhodnutí sa nemôže vykladať ako zákaz odmietnutia odovzdať osobu, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, keď existujú dôvody domnievať sa, na základe objektívnych skutočností, že uvedený zatykač bol vydaný s cieľom trestného stíhania alebo potrestania osoby z dôvodu jej pohlavia, rasy, náboženského vyznania, etnického pôvodu, národnosti, jazyka, politického zmýšľania alebo sexuálnej orientácie, alebo že postavenie tejto osoby môže byť predpojaté z niektorého z uvedených dôvodov.
  - ...“
- 4 Článok 1 tohto rámcového rozhodnutia stanovuje:
  - „1. Európsky zatykač je súdne rozhodnutie vydané členským štátom s cieľom zatknúť a vydať požadovanú osobu inému členskému štátu na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu alebo ochranného opatrenia [s cieľom, aby iný členský štát zatkol a odovzdal vyžiadanú osobu na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody – *neoficiálny preklad*].

2. Členské štáty vykonávajú každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia.

3. Toto rámcové rozhodnutie nebude meniť povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne princípy zakotvené v článku 6 Zmluvy o Európskej únii.“

5 Články 3, 4 a 4a uvedeného rámcového rozhodnutia stanovujú dôvody na nevykonanie európskeho zatykača.

6 Článok 6 ods. 1 toho istého rámcového rozhodnutia stanovuje:

„Vydávajúci súdny orgán bude súdny orgán vydávajúceho členského štátu [Súdny orgán vydávajúci zatykač bude súdny orgán členského štátu vydávajúceho zatykač – *neoficiálny preklad*], ktorý je oprávnený vydať európsky zatykač v zmysle právnych predpisov tohto štátu.“

7 Článok 8 rámcového rozhodnutia 2002/584 uvádza informácie, ktoré musí európsky zatykač obsahovať, a spresňuje, že európsky zatykač sa musí preložiť do úradného jazyka alebo jedného z úradných jazykov vykonávajúceho členského štátu.

8 Článok 15 ods. 2 a 3 tohto rámcového rozhodnutia znie:

„2. Ak vykonávajúci súdny orgán považuje informácie oznámené vydávajúcim členským štátom [členským štátom vydávajúcim zatykač – *neoficiálny preklad*] za nedostatočné na rozhodnutie o vydaní [odovzdaní – *neoficiálny preklad*], požiada o urýchlené doplnenie ďalších potrebných informácií...“

3. Vydávajúci súdny orgán [Súdny orgán vydávajúci zatykač – *neoficiálny preklad*] môže kedykoľvek zaslať vykonávajúcemu súdnemu orgánu ďalšie užitočné informácie.“

Belgické právo

9 Článok 4 loi relative au mandat d'arrêt européen (zákon o európskom zatykači) z 19. decembra 2003 (*Moniteur belge* z 22. decembra 2003, s. 60075) v znení uplatniteľnom na skutkové okolnosti vo veci samej stanovuje:

„Vykonanie európskeho zatykača sa odmietne v týchto prípadoch:

...

5. ak existujú závažné dôvody domnievať sa, že výkon európskeho zatykača by mal za následok porušenie základných práv dotknutej osoby, ktoré sú zakotvené v článku 6 Zmluvy o Európskej únii.“

Konanie vo veci samej a prejudiciálne otázky

10 V rámci trestného konania vo veci samej Tribunal Supremo (Najvyšší súd, Španielsko), vnútroštátny súd, vydal 14. októbra 2019 európsky zatykač na C. Puigdemonta Casamajó a 4. novembra 2019 európske zatykače na A. Comína Oliveresa a L. Puiga Gordiho, ako aj na C. Ponsatíovú Obiolsovú.

- 11 Belgické kráľovstvo začalo konania o vykonaní európskeho zatykača vydaného na C. Puigdemonta Casamajóa, A. Comína Oliveresa a L. Puiga Gordiho.
- 12 Tieto konania boli prerušené v rozsahu, v akom sa týkali C. Puigdemonta Casamajóa a A. Comína Oliveresa, po tom, ako sa stali poslancami Európskeho parlamentu.
- 13 Uznesením zo 7. augusta 2020 Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (Holandskojazyčný prvostupňový súd Brusel, Belgicko) odmietol vykonať európsky zatykač vydaný na L. Puiga Gordiho.
- 14 Vnútroštátny súd uvádza, že toto rozhodnutie bolo založené na posúdení, že vnútroštátny súd nemá právomoc rozhodovať o trestnom stíhaní proti L. Puigovi Gordimu, a teda vydať tento európsky zatykač. Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (Holandskojazyčný prvostupňový súd Brusel) sa v tejto súvislosti s odkazom na judikatúru Súdneho dvora týkajúcu sa pojmu „súdny orgán“ v zmysle článku 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, na odôvodnenia 8 a 12 tohto rámcového rozhodnutia, na rozsudok ESĽP z 2. júna 2005, Claes a i. v. Belgicko (CE:ECHR:2005:0602JUD004682599), a na belgickú právnu úpravu domnieval, že môže rozhodnúť, či má súdny orgán vydávajúci zatykač, teda vnútroštátny súd, právomoc na takéto účely. Dospel k záveru, že vnútroštátny súd nemá právomoc, pričom odkázal na stanoviská pracovnej skupiny pre svojvoľné zadržiavanie (ďalej len „WGAD“) z 25. apríla a z 13. júna 2019, na rozsudky ESĽP z 22. júna 2000, Coëme a i. v. Belgicko (CE:ECHR:2000:0622JUD003249296), a z 2. júna 2005, Claes a i. v. Belgicko (CE:ECHR:2005:0602JUD004682599), na odôvodnenie 12 uvedeného rámcového rozhodnutia, ako aj na ustanovenia belgického a španielskeho práva.
- 15 Belgická prokuratúra podala proti uzneseniu zo 7. augusta 2020, uvedenému v bode 13 tohto rozsudku, odvolanie na Cour d'appel de Bruxelles (Odvolací súd Brusel, Belgicko), ktorý zamietol uvedené odvolanie rozsudkom zo 7. januára 2021.
- 16 Uvedený rozsudok odkazuje na správu WGAD z 27. mája 2019, na rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva citované v bode 14 tohto rozsudku, ako aj na dokument týkajúci sa právomoci vnútroštátneho súdu, ktorý na žiadosť belgickej prokuratúry predložil poradca trestného senátu vnútroštátneho súdu. Na základe týchto skutočností Cour d'appel de Bruxelles (Odvolací súd Brusel) rozhodol, že právomoc vnútroštátneho súdu rozhodovať vo veci L. Puiga Gordiho nie je založená na výslovnom právnom základe, a vyvodil z toho záver, že vykonaním európskeho zatykača vydaného na L. Puiga Gordiho by boli ohrozené jeho základné práva. Okrem toho sa domnieval, že musí zohľadniť mimoriadne závažné riziko porušenia prezumpcie nevinoty.
- 17 V tomto kontexte vnútroštátny súd uvádza, že musí najmä rozhodnúť, či môže vydať nový európsky zatykač na L. Puiga Gordiho po tom, ako bolo odmietnuté vykonanie predchádzajúceho európskeho zatykača, a či má ponechať v platnosti alebo zrušiť európske zatykače vydané na ostatných obžalovaných v trestnom konaní vo veci samej.
- 18 V tejto súvislosti sa v prvom rade domnieva, že vykonávajúci súdny orgán nemá podľa práva Únie právomoc preskúmať právomoc súdneho orgánu vydávajúceho zatykač. Prípadný nedostatok právomoci totiž nepredstavuje dôvod na odmietnutie stanovený rámcovým rozhodnutím 2002/584 a treba ho odlišovať od neexistencie postavenia „súdneho orgánu“ v zmysle uvedeného rámcového rozhodnutia. Odmietnutie vykonania európskeho zatykača sa pritom nemôže zakladať na dôvode na odmietnutie, ktorý je stanovený výlučne vnútroštátnym právom.

- 19 Vnútroštátny súd v druhom rade uvádza, že belgické súdy nemajú právomoc vykladať španielske právo. V prejednávanej veci belgické súdy navyše poskytli nesprávny výklad tohto práva, pričom vychádzali najmä zo stanovisk WGAD, ktorá nebola zriadená podľa medzinárodného práva a ktorej stanoviská nevyjadrujú stanovisko Rady OSN pre ľudské práva. Uvedené súdy naproti tomu nezohľadnili viaceré rozhodnutia vnútroštátneho súdu týkajúce sa jeho vlastnej právomoci a potvrdenie tejto právomoci rozsudkom Tribunal Constitucional (Ústavný súd, Španielsko) zo 17. februára 2021.
- 20 V treťom rade vnútroštátny súd tvrdí, že belgické súdy mali pred rozhodnutím o vykonaní európskeho zatykača vydaného na L. Puiga Gordiho požiadať o doplňujúce informácie podľa článku 15 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2002/584.
- 21 Vo štvrtom rade existencia vážneho rizika porušenia základných práv osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, nepredstavuje dôvod na odmietnutie vykonania stanovený v tomto rámcovom rozhodnutí. Súdny dvor tak pripustil takýto dôvod na odmietnutie na základe článku 1 ods. 3 uvedeného rámcového rozhodnutia len pod podmienkou, že sa preukáže existencia systémových alebo všeobecných nedostatkov v členskom štáte vydávajúcom zatykač.
- 22 Za týchto podmienok Tribunal Supremo (Najvyšší súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Umožňuje rámcové rozhodnutie [2002/584], aby vykonávajúci súdny orgán odmietol odovzdanie vyžiadanej osoby na základe európskeho zatykača z dôvodov, ktoré sú uvedené v jeho vnútroštátnom práve, ale nie sú stanovené ako také v rámcovom rozhodnutí?
  2. Ak by odpoveď na predchádzajúcu otázku bola kladná, na účely zaručenia vykonateľnosti európskeho zatykača a náležitého použitia nástroja upraveného v článku 15 ods. 3 rámcového rozhodnutia [2002/584]:

Musí súdny orgán vydávajúci zatykač preskúmať a analyzovať jednotlivé právne poriadky [členských] štátov s cieľom vziať do úvahy prípadné dôvody odmietnutia európskeho zatykača, ktoré nie sú stanovené v rámcovom rozhodnutí [2002/584]?
  3. So zreteľom na odpovede na predchádzajúce otázky, berúc do úvahy, že podľa článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia [2002/584] sa právomoc súdneho orgánu vydávajúceho zatykač na vydanie európskeho zatykača určuje podľa práva [členského] štátu vydávajúceho zatykač:

Má sa článok 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia [2002/584] vykladať v tom zmysle, že vykonávajúci súdny orgán môže spochybníť právomoc súdneho orgánu vydávajúceho zatykač konať v konkrétnej trestnej veci a odmietnuť odovzdanie z dôvodu, že podľa jeho názoru súdny orgán vydávajúci zatykač nemá právomoc vydať ho?
  4. V súvislosti s prípadnou možnosťou preskúmania rešpektovania základných práv vyžiadanej osoby v [členskom] štáte vydávajúcom zatykač zo strany vykonávajúceho súdneho orgánu:
    - a) Umožňuje rámcové rozhodnutie [2002/584], aby vykonávajúci súdny orgán odmietol odovzdanie vyžiadanej osoby, lebo sa na základe správy pracovnej skupiny, ktorú vnútroštátnemu vykonávajúcemu orgánu predložila samotná vyžiadaná osoba, domnieva, že v členskom štáte vydávajúcom zatykač existuje riziko porušenia jej základných práv?

- b) Na účely predchádzajúcej otázky, predstavuje taká správa objektívnu, spoľahlivú, presnú a náležite aktualizovanú informáciu na odôvodnenie odmietnutia odovzdania vyžiadanej osoby na základe vážneho rizika porušenia jej základných práv so zreteľom na judikatúru Súdneho dvora?
- c) V prípade kladnej odpovede na predchádzajúcu otázku, aké dôkazy vyžaduje právo Únie na to, aby členský štát mohol dospieť k záveru, že v členskom štáte vydávajúcim zatykač existuje riziko porušenia základných práv, ktoré uvádza vyžiadaná osoba a ktoré odôvodňuje odmietnutie európskeho zatykača?
5. Má na odpovede na predchádzajúce otázky vplyv okolnosť, že osoba, o odovzdanie ktorej sa žiada, mohla v konaní na súdoch [členského] štátu vydávajúceho zatykač, dokonca na dvoch stupňoch, namietať nedostatok právomoci súdneho orgánu vydávajúceho zatykač, napadnúť svoj zatykač a domáhať sa záruky svojich základných práv?
6. Má na odpovede na predchádzajúce otázky vplyv okolnosť, že vykonávajúci súdny orgán odmietne vykonať európsky zatykač z dôvodov, ktoré nie sú výslovne uvedené v rámcovom rozhodnutí [2002/584], konkrétne preto, lebo konštatuje nedostatok právomoci súdneho orgánu vydávajúceho zatykač a vážne riziko porušenia základných práv v [členskom] štáte vydávajúcim zatykač, a urobí tak bez toho, aby si vyžiadal od súdneho orgánu vydávajúceho zatykač špecifické ďalšie informácie, ktoré majú vplyv na uvedené rozhodnutie?
7. Ak z odpovedí na predchádzajúce otázky vyplynie, že za okolností daného prípadu rámcové rozhodnutie [2002/584] bráni odmietnutiu odovzdania osoby na základe uvedených dôvodov odmietnutia:
- Bránilo by rámcové rozhodnutie [2002/584] tomu, aby Tribunal Supremo (Najvyšší súd) vydal nový európsky zatykač na tú istú osobu a vo vzťahu k tomu istému členskému štátu?“

O konaní na Súdnom dvore

O návrhu na uplatnenie skráteného prejudiciálneho konania

- 23 Vnútroštátny súd navrhol, aby bol predmetný návrh na začatie prejudiciálneho konania prejednaný v skrátrenom konaní podľa článku 105 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.
- 24 Tento súd na podporu svojho návrhu uvádza, že konanie vo veci samej má trestnoprávnu povahu, že toto konanie bolo prerušené až do odpovede Súdneho dvora na návrh na začatie prejudiciálneho konania a že na vyžiadané osoby sa nevzťahuje nijaké opatrenie spojené s pozbavením osobnej slobody.
- 25 Článok 105 ods. 1 rokovacieho poriadku stanovuje, že predseda Súdneho dvora môže na návrh vnútroštátneho súdu alebo výnimočne i bez návrhu, ak si povaha veci vyžaduje jej prejednanie bez zbytočného odkladu, po vypočutí sudcu spravodajcu a generálneho advokáta rozhodnúť, že prejudiciálne konanie prebehne v skrátrenom konaní odchyľne od ustanovení tohto rokovacieho poriadku.
- 26 V prejednávanej veci predseda Súdneho dvora 31. marca 2021 po vypočutí sudcu spravodajcu a generálneho advokáta rozhodol, že nie je opodstatnené vyhovieť návrhu uvedenému v bode 23 tohto rozsudku.

- 27 Treba totiž pripomenúť, že uplatnenie skráteného konania nezávisí od povahy sporu vo veci samej ako takej, ale od výnimočných okolností prejednávanej veci, ktoré musia preukazovať mimoriadnu naliehavosť rozhodnutia o týchto otázkach (pozri v tomto zmysle uznesenie predsedu Súdneho dvora z 30. mája 2018, KN, C-191/18, neuvyverejnené, EU:C:2018:383, bod 20 a citovanú judikatúru).
- 28 Vo veci samej pritom Tribunal Supremo (Najvyšší súd) nepreukázal existenciu výnimočných okolností prejednávanej veci, ktoré by preukazovali mimoriadnu naliehavosť.
- 29 Po prvé vzhľadom na to, že prejudiciálne konanie zahŕňa prerušenie konania pred vnútroštátnym súdom až do odpovede Súdneho dvora, tento odkladný účinok vlastný mechanizmu prejudiciálneho konania nemôže odôvodniť prejednanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania v skrátenom prejudiciálnom konaní (pozri v tomto zmysle uznesenie predsedu Súdneho dvora z 20. januára 2014, Nguyen a Schönherr, C-2/14, neuvyverejnené, EU:C:2014:1999, bod 14 a citovanú judikatúru).
- 30 Po druhé okolnosť, že osoby, proti ktorým je vedené trestné konanie vo veci samej, sa v súčasnosti nenachádzajú vo väzbe, je dôvodom na nezačatie skráteného prejudiciálneho konania podľa článku 105 ods. 1 rokovacieho poriadku (pozri v tomto zmysle uznesenie predsedu Súdneho dvora z 20. septembra 2018, Minister for Justice and Equality, C-508/18 a C-509/18, neuvyverejnené, EU:C:2018:766, bod 13 a citovanú judikatúru).

O návrhu na opätovné začatie ústnej časti konania

- 31 Podaním doručeným do kancelárie Súdneho dvora 7. novembra 2022 C. Puigdemont Casamajó, A. Comín Oliveres a L. Puig Gordi, ako aj C. Ponsatíová Obiolsová podali návrh na opätovné začatie ústnej časti konania.
- 32 Na podporu tohto návrhu uvádzajú, že nové skutočnosti a tvrdenia, ku ktorým sa účastníci konania nevyjadrili, môžu mať rozhodujúci vplyv na rozhodnutie Súdneho dvora v prejednávanej veci.
- 33 Konkrétne poukazujú na podpis uznesenia podpredsedu Súdneho dvora z 24. mája 2022, Puigdemont i Casamajó a i./Parlament a Španielsko [C-629/21 P(R), EU:C:2022:413], na stanovisko Výboru OSN pre ľudské práva z 30. augusta 2022, na rozhodnutia španielskych súdov, na okolnosť, že španielske orgány údajne sledovali viacerých obžalovaných v trestnom konaní vo veci samej, na stanoviská členov Európskej komisie a na oznámenie ústrednej volebnej komisie. Okrem toho uvádzajú viaceré výhrady proti návrhom generálneho advokáta v prejednávanej veci.
- 34 V tejto súvislosti treba uviesť, že v súlade s článkom 83 svojho rokovacieho poriadku môže Súdny dvor kedykoľvek po vypočutí generálneho advokáta rozhodnúť o opätovnom začatí ústnej časti konania, najmä ak usúdi, že nemá dostatok informácií, alebo ak účastník konania uviedol po skončení tejto časti konania novú skutočnosť, ktorá môže mať rozhodujúci vplyv na rozhodnutie Súdneho dvora, alebo ak sa má vo veci rozhodnúť na základe tvrdenia, ktoré ešte nebolo prejednané.
- 35 V prejednávanej veci treba po prvé uviesť, že skutočnosti, ktoré C. Puigdemont Casamajó, A. Comín Oliveres a L. Puig Gordi, ako aj C. Ponsatíová Obiolsová prezentujú ako nové, nemôžu mať rozhodujúci vplyv na rozhodnutie Súdneho dvora.

- 36 Tieto skutočnosti sa totiž týkajú buď individuálnej situácie obžalovaných v trestnom konaní vo veci samej, alebo údajných nedostatkov španielskeho súdneho systému. Súdnemu dvoru pritom v rámci tohto prejudiciálneho konania neprináleží posudzovať túto individuálnu situáciu alebo rozhodnúť, či sú údajné nedostatky preukázané, ale prináleží mu len poskytnúť výklad relevantných ustanovení práva Únie.
- 37 Po druhé, pokiaľ ide o výhrady voči návrhom generálneho advokáta, treba pripomenúť, že ani podľa Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, ani podľa rokovacieho poriadku účastníci konania nemajú možnosť podať vyjadrenia v reakcii na návrhy prednesené generálnym advokátom [rozsudok z 15. júla 2021, Komisia/Poľsko (Disciplinárny režim sudcov), C-791/19, EU:C:2021:596, bod 41].
- 38 Okrem toho podľa článku 252 druhého odseku ZFEÚ generálny advokát konajúci nestranne a nezávisle predkladá na verejných pojednávaniach odôvodnené návrhy v prípadoch, ktoré si v súlade so Štatútom Súdneho dvora Európskej únie vyžadujú jeho účasť. Súdny dvor nie je viazaný ani týmito návrhmi, ani odôvodnením, na základe ktorého k týmto návrhom generálny advokát dospel. V dôsledku toho nesúhlas účastníka konania s návrhmi generálneho advokáta bez ohľadu na otázky, ktoré v nich skúmal, nemôže byť sám osebe dôvodom opodstatňujúcim opätovné otvorenie ústnej časti konania [rozsudok z 15. júla 2021, Komisia/Poľsko (Disciplinárny režim sudcov), C-791/19, EU:C:2021:596, bod 42].
- 39 Súdny dvor však môže kedykoľvek po vypočutí generálneho advokáta nariadiť opätovné otvorenie ústnej časti konania v súlade s článkom 83 svojho rokovacieho poriadku, najmä ak usúdi, že nemá dostatok informácií.
- 40 V prejednávanej veci sa však Súdny dvor po vypočutí generálneho advokáta domnieva, že po skončení písomnej časti konania a po pojednávaní, ktoré sa na Súdnom dvore konalo, má k dispozícii všetky informácie potrebné na rozhodnutie, pričom tvrdenia uvedené proti návrhom generálneho advokáta v návrhu na opätovné začatie ústnej časti konania už boli medzi dotknutými účastníkmi konania a dotknutými osobami dopodrobna prejednané.
- 41 Vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je opodstatnené vyhovieť návrhu na opätovné začatie ústnej časti konania.

O prejudiciálnych otázkach

O prípustnosti prvej až šiestej prejudiciálnej otázky

- 42 L. Puig Gordi, C. Puigdemont Casamajó a A. Comín Oliveres, ako aj C. Ponsatíová Obiolsová, M. Roviraová Vergéssová a A. Gabrielová Sabatéová spochybňujú prípustnosť niektorých položených otázok.
- 43 V prvom rade C. Ponsatíová Obiolsová, ako aj L. Puig Gordi, C. Puigdemont Casamajó a A. Comín Oliveres tvrdia, že prvá až šiesta otázka ako celok sú pre vedenie trestného konania vo veci samej zjavne neužitočné.
- 44 Tieto otázky sa predovšetkým týkajú pravidiel vykonávania európskych zatykačov, takže odpovede na uvedené otázky nemajú pre vnútroštátny súd nijaký význam, keďže tento súd má v trestnom konaní vo veci samej postavenie súdneho orgánu vydávajúceho zatykač. Súdny dvor síce

v rozsudku z 25. júla 2018, AY (Zatykač – Svedok) (C-268/17, EU:C:2018:602) súhlasil so zodpovedaním otázok týkajúcich sa vykonávania európskych zatykačov, ktoré položil súdny orgán vydávajúci zatykač, okolnosti veci samej sa však líšia od okolností veci, v ktorej bol uvedený rozsudok vydaný. V uvedenej veci totiž vykonávajúci súdny orgán nerozhodoval o predmetnom európskom zatykači a Súdny dvor rozhodoval o meritórnej otázke týkajúcej sa zásady *ne bis in idem*, ktorá mala význam tak pre súdny orgán vydávajúci zatykač, ako aj pre vykonávajúci súdny orgán.

- 45 Ďalej treba zohľadniť skutočnosť, že rozhodnutie Cour d'appel de Bruxelles (Odvolací súd Brusel) odmietnuť vykonanie európskeho zatykača na L. Puiga Gordiho je založené nielen na porušení práva na spravodlivý proces, ale aj na porušení prezumpcie neviny. Prvá až šiesta otázka sa pritom netýkajú dôvodu založeného na porušení prezumpcie neviny, čo znamená, že odpovede Súdneho dvora na tieto otázky nemôžu v nijakom prípade viesť k záveru, že tento európsky zatykač sa má vykonať.
- 46 Napokon traja z obžalovaných v trestnom konaní vo veci samej požívajú imunitu ako poslanci Európskeho parlamentu, takže na nich nemôže byť vydaný európsky zatykač, čo v ich prípade vedie k hypotetickosti prvej až šiestej otázky.
- 47 V druhom rade C. Ponsatiová Obiolsová, ako aj L. Puig Gordi, C. Puigdemont Casamajó a A. Comín Oliveres tvrdia, že prvá otázka je v každom prípade neprípustná z iného dôvodu. Cieľom tejto otázky je totiž získať od Súdneho dvora prvky výkladu rámcového rozhodnutia 2002/584, ktoré by umožnili posúdiť zlučiteľnosť belgického právneho predpisu s týmto rámcovým rozhodnutím, hoci tento predpis zostane uplatniteľný v belgickom právnom poriadku bez ohľadu na odpoveď Súdneho dvora, keďže toto rámcové rozhodnutie nemá priamy účinok.
- 48 V treťom rade M. Roviraová Vergéssová a A. Gabrielová Sabatéová tvrdia, že piata otázka nemá nijakú súvislosť s konaním vo veci samej, keďže obžalovaní nemohli napadnúť právomoc vnútroštátneho súdu alebo sa dovoľávať svojich základných práv pred španielskymi súdmi.
- 49 Vo štvrtom rade M. Roviraová Vergéssová a A. Gabrielová Sabatéová tvrdia, že šiestu otázku treba vyhlásiť za neprípustnú, pričom uvádzajú, že vykonávajúci súdny orgán vychádzal v prejednávanej veci z doplňujúcich informácií, ktoré poskytol Tribunal Supremo (Najvyšší súd), a že Súdnu dvoru neprináleží rozhodovať o vhodnosti podania žiadosti o doplňujúce informácie vykonávajúcim súdnym orgánom.
- 50 V týchto jednotlivých súvislostiach treba na úvod pripomenúť, že v súlade s ustálenou judikatúrou v rámci spolupráce medzi Súdny dvorom a vnútroštátnymi súdmi zakotvenej v článku 267 ZFEÚ prináleží iba vnútroštátnemu súdu, ktorý prejednáva spor vo veci samej a ktorý nesie zodpovednosť za súdne rozhodnutie, aby so zreteľom na osobitosti prípadu posúdil tak nevyhnutnosť podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania na účely prijatia svojho rozsudku, ako aj dôležitosť otázok, ktoré kladie Súdnu dvoru. Preto v prípade, že sa predložené otázky týkajú výkladu práva Únie, Súdny dvor je v zásade povinný rozhodnúť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. júla 2021, The Department for Communities in Northern Ireland, C-709/20, EU:C:2021:602, bod 54 a citovanú judikatúru).
- 51 Súdny dvor môže odmietnuť rozhodnúť o prejudiciálnej otázke položenej vnútroštátnym súdom len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Únie nemá nijakú súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, pokiaľ ide o hypotetický problém, alebo ak Súdny dvor

nedisponuje skutkovými ani právnymi okolnosťami potrebnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré mu boli položené (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. júla 2021, *The Department for Communities in Northern Ireland*, C-709/20, EU:C:2021:602, bod 55 a citovanú judikatúru).

- 52 Po prvé, pokiaľ ide o tvrdenie, že prvá až šiesta otázka sú neúžitočné pre vedenie trestného konania vo veci samej, je potrebné uviesť, že vnútroštátny súd spresňuje, že cieľom návrhu na začatie prejudiciálneho konania je predovšetkým umožniť mu rozhodnúť, či môže vydať nový európsky zatykač na L. Puiga Gordiho po tom, ako bolo odmietnuté vykonanie predchádzajúceho európskeho zatykača vydaného na jeho osobu, a či má ponechať v platnosti alebo zrušiť európske zatykače vydané na ostatných obžalovaných v trestnom konaní vo veci samej.
- 53 Tieto úvahy sú spôsobilé odôvodniť možnosť uvedeného súdu ako súdneho orgánu vydávajúceho zatykač položiť Súdnemu dvoru otázky týkajúce sa podmienok výkonu európskeho zatykača.
- 54 Zaručenie dodržania základných práv v rámci konania o európskom zatykači totiž patrí predovšetkým do zodpovednosti členského štátu vydávajúceho zatykač. Vzhľadom na to, že vydanie takéhoto zatykača môže mať za následok zatknutie osoby, na ktorú bol vydaný, preto súdny orgán vydávajúci zatykač musí mať na účely zaručenia týchto práv možnosť obrátiť sa na Súdny dvor s návrhom na začatie prejudiciálneho konania, aby určil, či má ponechať v platnosti alebo zrušiť európsky zatykač, alebo či môže takýto zatykač vydať [pozri v tomto zmysle rozsudky z 25. júla 2018, *AY (Zatykač – Svedok)*, C-268/17, EU:C:2018:602, body 28 a 29, ako aj z 28. januára 2021, *Specializirana prokuratura (Poučenie o právach)*, C-649/19, EU:C:2021:75, bod 39].
- 55 Tvrdenie C. Ponsatíovej Obiolsovej, že túto možnosť nemožno využiť na účely určenia, za akých podmienok musí vykonávajúci súdny orgán na účely zabezpečenia dodržiavania článku 47 druhého odseku Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) odmietnuť vykonať európsky zatykač, nemôže uspieť, keďže súdny orgán vydávajúci zatykač nesmie v záujme dodržiavania zásad vzájomnej dôvery a lojálnej spolupráce vydať alebo ponechať v platnosti európsky zatykač, ktorého výkon by sa musel odmietnuť najmä s cieľom zabrániť porušeniu tohto článku 47 druhého odseku (pozri analogicky rozsudok z 11. novembra 2021, *Gavanozov II*, C-852/19, EU:C:2021:902, bod 60).
- 56 Rovnako tak okolnosť, na ktorú poukazuje C. Ponsatíová Obiolsová, že vykonávajúci súdny orgán už odmietol vykonať európsky zatykač vydaný na L. Puiga Gordiho, nemôže preukazovať, že prvá až šiesta otázka nemajú nijakú súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, keďže existencia takéhoto odmietnutia môže naopak odôvodniť, aby si vnútroštátny súd kládol otázku, či môže bez toho, aby porušil právo Únie, vydať nový európsky zatykač s cieľom dosiahnuť odovzdanie L. Puiga Gordiho a či je potrebné prijať nové opatrenia vo vzťahu k ostatným obžalovaným v trestnom konaní vo veci samej.
- 57 Za týchto podmienok, keďže cieľom takéhoto preskúmania je v konečnom dôsledku spresniť právomoci a povinnosti súdneho orgánu vydávajúceho zatykač, skutočnosť, že vnútroštátny súd sa nepýta Súdného dvora na všetky dôvody, ktoré *Cour d'appel de Bruxelles* (Odvolací súd Brusel) uviedol na odmietnutie vykonania európskeho zatykača vydaného na L. Puiga Gordiho, nestačí na preukázanie, že prvá až šiesta otázka nemajú nijakú súvislosť s existenciou alebo predmetom konania vo veci samej.

- 58 Okrem toho okolnosť, že traja z obžalovaných vo veci samej požívajú imunitu ako poslanci Európskeho parlamentu, nemôže v nijakom prípade preukázať, že uvedené otázky majú hypotetickú povahu, keďže ostatní obžalovaní v uvedenom konaní vrátane L. Puiga Gordiho takúto imunitu nepožívajú.
- 59 Po druhé, pokiaľ ide konkrétnejšie o údajnú neprípustnosť prvej otázky, stačí pripomenúť, že Súdny dvor má v súlade s článkom 267 ZFEÚ právomoc rozhodovať v rámci prejudiciálneho konania o výklade aktov prijatých inštitúciami Európskej únie bez ohľadu na to, či sú priamo uplatniteľné (pozri v tomto zmysle rozsudky z 27. novembra 2012, Pringle, C-370/12, EU:C:2012:756, bod 89, ako aj z 15. januára 2013, Križan a i., C-416/10, EU:C:2013:8, bod 56).
- 60 Po tretie, pokiaľ ide údajnú neprípustnosť piatej otázky, treba uviesť, že argumentácia, ktorú M. Roviraová Vergéssová a A. Gabrielová Sabatéová uvádzajú v tejto súvislosti, je v rozpore s informáciami, ktoré vnútroštátny súd poskytol ohľadom priebehu konania týkajúceho sa vyžiadaných osôb pred španielskymi súdmi.
- 61 V rámci konania podľa článku 267 ZFEÚ, ktoré je založené na jasnom rozdelení úloh medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdnym dvorom, má pritom výlučne vnútroštátny súd právomoc zistiť a posúdiť skutkový stav sporu vo veci samej, ako aj vykladať a uplatňovať vnútroštátne právo (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. júla 2022, Volkswagen, C-134/20, EU:C:2022:571, bod 36 a citovanú judikatúru).
- 62 Po štvrté to isté platí o tvrdení, ktoré uviedla M. Roviraová Vergéssová, že šiestu otázku treba vyhlásiť za neprípustnú z dôvodu, že vykonávajúci súdny orgán vychádzal v prejednávanej veci z doplňujúcich informácií, ktoré mu poskytol Tribunal Supremo (Najvyšší súd) ako súdny orgán vydávajúci zatykač. Tento súd totiž vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania výslovne zdôraznil, že vykonávajúcemu súdnemu orgánu neposkytol takéto informácie, ale že jeden z jeho členov odpovedal na otázky, ktoré položila belgická prokuratúra s cieľom pripraviť si argumentáciu na pojednávaní, ktoré sa konalo v rámci konania o vykonaní európskych zatykačov vo veci samej.
- 63 Okrem toho v rozpore s tým, čo tvrdí A. Gabrielová Sabatéová, vnútroštátny súd sa svojou šiestou otázkou pýta Súdného dvora nie na vhodnosť podania žiadosti o doplňujúce informácie vykonávajúcim súdnym orgánom, ale na existenciu povinnosti tohto súdneho orgánu podať takúto žiadosť predtým, ako môže odmietnuť vykonať európsky zatykač z dôvodu nedostatku právomoci súdneho orgánu vydávajúceho európsky zatykač a z dôvodu existencie vážneho rizika porušenia základných práv v členskom štáte vydávajúcim zatykač.
- 64 Takáto otázka sa pritom musí považovať za otázku týkajúcu sa výkladu práva Únie. Súdny dvor je preto povinný o nej rozhodnúť.
- 65 Z vyššie uvedeného vyplýva, že prvá až šiesta otázka sú prípustné.

O veci samej

O prvej otázke

- 66 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má rámcové rozhodnutie 2002/584 vykladať v tom zmysle, že vykonávajúci súdny orgán má možnosť odmietnuť vykonanie európskeho zatykača na základe dôvodu na nevykonanie, ktorý nevyplýva z tohto rámcového rozhodnutia, ale vyplýva výlučne z práva vykonávajúceho členského štátu.
- 67 Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že rámcové rozhodnutie 2002/584 zavedením zjednodušeného a efektívnejšieho systému vydávania osôb odsúdených za porušenie alebo podozrivých z porušenia trestného zákona usiluje o zjednodušenie a zrýchlenie súdnej spolupráce s cieľom prispieť k dosiahnutiu cieľa vytýčeného pre Úniu, a to stať sa priestorom slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, založeným na vysokom stupni dôvery, ktorá má existovať medzi členskými štátmi [rozsudok z 29. apríla 2021, X (Európsky zatykač – *Ne bis in idem*), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, bod 37 a citovaná judikatúra].
- 68 Na tento účel z tohto rámcového rozhodnutia a najmä z jeho článku 1 ods. 2 vyplýva, že výkon európskeho zatykača predstavuje zásadu, zatiaľ čo odmietnutie jeho výkonu je poňaté ako výnimka, ktorá sa musí vykladať reštriktívne [pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. apríla 2021, X (Európsky zatykač – *Ne bis in idem*), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, bod 46 a citovanú judikatúru].
- 69 V tejto súvislosti treba v prvom rade zdôrazniť, že zásada vzájomného uznávania predpokladá, že v súlade s ustanoveniami uvedeného rámcového rozhodnutia musia byť vykonávané len európske zatykače v zmysle článku 1 ods. 1 tohto rozhodnutia, čo vyžaduje, aby takýto zatykač, ktorý je v tomto ustanovení označený za „súdne rozhodnutie“, bol vydaný „súdnym orgánom“ v zmysle článku 6 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia [rozsudok zo 17. decembra 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislosť súdneho orgánu vydávajúceho zatykač), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 38 a citovaná judikatúra].
- 70 V druhom rade vykonávajúci súdny orgán nesmie vyhovieť európskemu zatykaču, ktorý nespĺňa minimálne požiadavky, od ktorých závisí jeho platnosť, medzi ktoré patria požiadavky stanovené v článku 8 rámcového rozhodnutia 2002/584 [pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. decembra 2018, IK (Výkon doplňujúceho trestu), C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, bod 43, a z 9. októbra 2019, NJ (Prokuratúra Viedeň), C-489/19 PPU, EU:C:2019:849, bod 29].
- 71 V treťom rade vykonávajúce súdne orgány musia alebo môžu odmietnuť vykonať európsky zatykač z dôvodov na nevykonanie, ktoré sú uvedené v článkoch 3, 4 a 4a tohto rámcového rozhodnutia [pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. mája 2019, PF (Generálna prokuratúra Litvy), C-509/18, EU:C:2019:457, bod 24 a citovanú judikatúru].
- 72 Vo štvrtom rade existencia rizika porušenia základných práv zakotvených v článkoch 4 a 47 Charty je spôsobilá umožniť vykonávajúcemu súdnemu orgánu, aby výnimočne a na základe riadneho preskúmania nevyhovet európskemu zatykaču na základe článku 1 ods. 3 uvedeného rámcového rozhodnutia [pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. októbra 2019, Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, bod 83, a z 22. februára 2022, Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 46 a citovanú judikatúru].

- 73 Je preto potrebné konštatovať, že každý z dôvodov, ktoré judikatúra Súdneho dvora uvádza ako dôvody, ktoré zaväzujú alebo oprávňujú vykonávajúci súdny orgán nevyhovieť európskemu zatykaču, vyplýva z rámcového rozhodnutia 2002/584.
- 74 Okrem toho z vyššie uvedeného vyplýva, že tieto dôvody majú striktne obmedzený rozsah, a preto len výnimočne umožňujú odmietnuť vykonanie európskeho zatykača.
- 75 Keby sa pripustilo, že každý členský štát môže k uvedeným dôvodom pridať ďalšie dôvody umožňujúce vykonávajúcemu súdnemu orgánu nevyhovieť európskemu zatykaču, mohlo by to jednak narušiť jednotné uplatňovanie rámcového rozhodnutia 2002/584 tým, že jeho uplatňovanie by podliehalo normám vnútroštátneho práva, a jednak zbaviť povinnosť vykonať európsky zatykač upravenú v článku 1 ods. 2 uvedeného rámcového rozhodnutia účinnosti tým, že v praxi by každý členský štát mohol voľne určiť rozsah tejto povinnosti pre svoje vykonávajúce súdne orgány.
- 76 Takýto výklad by bránil riadnemu fungovaniu zjednodušeného a efektívneho systému odovzdávania osôb odsúdených za porušenie alebo podozrivých z porušenia trestného zákona, ktorý bol zavedený uvedeným rámcovým rozhodnutím, a teda by bol v rozpore s cieľom sledovaným týmto rámcovým rozhodnutím, ktorý bol pripomenutý v bode 67 tohto rozsudku.
- 77 V prejednávanej veci z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že belgické súdy odmietli vykonať európsky zatykač na L. Puiga Gordiho na základe článku 4 ods. 5 loi relative au mandat d'arrêt européen (zákon o európskom zatykači) z 19. decembra 2003, ktorý stanovuje, že vykonanie európskeho zatykača sa odmieta, ak existujú závažné dôvody domnievať sa, že jeho výkon by mal za následok porušenie základných práv dotknutej osoby, ktoré sú zakotvené v práve Únie.
- 78 Takéto ustanovenie v rozsahu, v akom sa vykladá ako ustanovenie s rovnakou pôsobnosťou ako článok 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584, pritom umožňuje odmietnuť vykonanie európskeho zatykača len v rámci uvedenom v bode 72 tohto rozsudku, a teda ho nemožno považovať za ustanovenie stanovujúce dôvod na nevykonanie, ktorý nevyplýva z tohto rámcového rozhodnutia.
- 79 Vzhľadom na uvedené skutočnosti je potrebné odpovedať na prvú otázku tak, že rámcové rozhodnutie 2002/584 sa má vykladať v tom zmysle, že vykonávajúci súdny orgán nemá možnosť odmietnuť vykonanie európskeho zatykača na základe dôvodu na nevykonanie, ktorý nevyplýva z tohto rámcového rozhodnutia, ale vyplýva výlučne z práva vykonávajúceho členského štátu. Naproti tomu tento súdny orgán môže uplatniť vnútroštátne ustanovenie, podľa ktorého sa vykonanie európskeho zatykača odmieta, ak by takýto výkon viedol k porušeniu základného práva zakotveného v práve Únie, pokiaľ pôsobnosť tohto ustanovenia nepresahuje pôsobnosť článku 1 ods. 3 uvedeného rámcového rozhodnutia, ako ho vykladá Súdny dvor.

O druhej otázke

- 80 S prihliadnutím na odpoveď na prvú otázku nie je potrebné odpovedať na druhú otázku.

O tretej otázke

- 81 Svojou treťou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa majú článok 1 ods. 1 a 2 a článok 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 vykladať v tom zmysle, že vykonávajúci súdny orgán môže overiť, či bol európsky zatykač vydaný súdnym orgánom, ktorý má právomoc na tento účel, a odmietnuť vykonanie tohto európskeho zatykača, ak sa domnieva, že to tak nie je.
- 82 Ako bolo pripomenuté v bode 69 tohto rozsudku, z článku 1 ods. 1 a 2 rámcového rozhodnutia 2002/584 vyplýva, že vykonať sa majú len európske zatykače vydané súdnym orgánom v zmysle článku 6 ods. 1 uvedeného rámcového rozhodnutia.
- 83 Článok 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 stanovuje, že súdnym orgánom vydávajúcim zatykač je súdny orgán členského štátu vydávajúceho zatykač, ktorý má podľa práva tohto štátu právomoc na vydanie európskeho zatykača.
- 84 Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že pojem „súdny orgán“ v zmysle tohto ustanovenia si vyžaduje v celej Únii autonómny a jednotný výklad [pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. mája 2019, OG a PI (Prokuratúry v Lübecku a Zwickau), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, bod 49] a že tento pojem najmä znamená, že dotknutý orgán koná pri vykonávaní svojich úloh súvisiacich s vydaním európskeho zatykača nezávisle [pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. decembra 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislosť súdneho orgánu vydávajúceho zatykač), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 38].
- 85 Aj keď v dôsledku toho vykonávajúcemu súdnemu orgánu prináleží, aby sa pred vykonaním európskeho zatykača ubezpečil, že tento zatykač bol skutočne vydaný súdnym orgánom v zmysle tohto článku 6 ods. 1, vykonávajúci súdny orgán naproti tomu nemôže na základe tohto ustanovenia overiť, či súdny orgán vydávajúci zatykač má vzhľadom na právne predpisy členského štátu vydávajúceho zatykač právomoc vydať európsky zatykač.
- 86 Aj keď totiž normotvorca Únie zakotvil autonómny a jednotný pojem „súdny orgán“ v zmysle rámcového rozhodnutia 2002/584, predsa len ponechal na každom členskom štáte, aby v rámci svojej procesnej autonómie určil súdne orgány, ktoré majú právomoc vydať európsky zatykač [pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. novembra 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, bod 31, ako aj z 27. mája 2019, OG a PI (Prokuratúry v Lübecku a Zwickau), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, bod 48].
- 87 Vzhľadom na to, že na základe tohto rozhodnutia normotvorcu Únie toto určenie patrí výlučne do práva každého členského štátu, súdnym orgánom členského štátu vydávajúceho zatykač prináleží, aby v rámci vymedzenom v článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 a prípadne pod dohľadom vnútroštátnych súdov vyššieho stupňa posúdili, či majú z hľadiska práva tohto členského štátu právomoc vydať európsky zatykač.
- 88 Ako uviedol generálny advokát v bode 74 svojich návrhov, záver, že posúdenie vlastnej právomoci súdnym orgánom vydávajúcim zatykač môže byť následne preskúmané vykonávajúcim súdnym orgánom, by znamenal poveriť vykonávajúci súdny orgán všeobecnou úlohou preskúmania procesných rozhodnutí prijatých v členskom štáte vydávajúcom zatykač, čo by bolo v rozpore so zásadou vzájomného uznávania, ktorá podľa odôvodnenia 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 predstavuje základný kameň justičnej spolupráce.

- 89 V dôsledku tohto je potrebné odpovedať na tretiu otázku tak, že článok 1 ods. 1 a 2 a článok 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa majú vykladať v tom zmysle, že vykonávajúci súdny orgán nemôže overiť, či bol európsky zatykač vydaný súdnym orgánom, ktorý má právomoc na tento účel, a odmietnuť vykonanie tohto európskeho zatykača, ak sa domnieva, že to tak nie je.

O štvrtej otázke písm. c) a o piatej otázke

- 90 Na úvod treba po prvé uviesť, že štvrtá otázka písm. c) sa vo všeobecnosti týka informácií, ktoré vykonávajúci súdny orgán musí mať k dispozícii, aby mohol odmietnuť vykonanie európskeho zatykača z dôvodu, že toto vykonanie by viedlo k riziku porušenia základných práv v členskom štáte vydávajúcim zatykač, na základe čoho je odôvodnené zaoberať sa najprv touto podotázkou.
- 91 Po druhé napriek všeobecnej formulácii uvedenej podotázky z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že Tribunal Supremo (Najvyšší súd) sa konkrétne pýta, či je na účely uvedeného vykonania relevantné údajné riziko, že osoba, na ktorú bol tento európsky zatykač vydaný, bude po jej odovzdaní do tohto členského štátu vystavená porušeniu článku 47 druhého odseku Charty v rozsahu, v akom bude o nej rozhodovať súd, ktorý nemá právomoc na tento účel.
- 92 Za týchto podmienok sa treba domnievať, že štvrtou otázkou písm. c) a piatou otázkou, ktorými sa treba zaoberať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 v spojení s článkom 47 druhým odsekom Charty vykladať v tom zmysle, že vykonávajúci súdny orgán, ktorý má rozhodnúť o odovzdaní osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, môže odmietnuť vykonať tento zatykač, ak sa domnieva, že tejto osobe hrozí, že po jej odovzdaní do členského štátu vydávajúceho zatykač bude o nej rozhodovať súd, ktorý nemá právomoc na tento účel, hoci uvedená osoba sa mohla pred súdmi tohto členského štátu dovoliavať svojich základných práv s cieľom spochybniť jednak právomoc súdneho orgánu vydávajúceho zatykač a jednak tento európsky zatykač.
- 93 Treba pripomenúť, že tak zásada vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi, ako aj zásada vzájomného uznávania, ktorá sa sama zakladá na vzájomnej dôvere medzi týmito štátmi, majú v práve Únie podstatný význam vzhľadom na to, že umožňujú vytvorenie a zachovanie priestoru bez vnútorných hraníc. Konkrétnejšie, zásada vzájomnej dôvery, najmä pokiaľ ide o priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, ukladá každému z týchto štátov povinnosť predpokladať, že okrem výnimočných okolností všetky ostatné členské štáty dodržia právo Únie a predovšetkým základné práva uznané týmto právom [rozsudok z 22. februára 2022, Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 40 a citovaná judikatúra].
- 94 Členské štáty tak môžu byť pri uplatňovaní práva Únie povinné na základe práva Únie predpokladať dodržiavanie základných práv zo strany ostatných členských štátov, takže nielenže nemôžu od iného členského štátu požadovať vyššiu vnútroštátnu úroveň ochrany základných práv, než akú zaručuje právo Únie, ale nemôžu ani – okrem výnimočných prípadov – overovať, či tento iný členský štát skutočne v konkrétnom prípade dodržal základné práva zaručené Úniou [rozsudok z 22. februára 2022, Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 41 a citovaná judikatúra].
- 95 Vysoký stupeň dôvery medzi členskými štátmi, na ktorom spočíva mechanizmus európskeho zatykača, sa tak zakladá na predpoklade, podľa ktorého trestné súdy členského štátu vydávajúceho zatykač, ktoré v nadväznosti na vykonanie európskeho zatykača budú musieť viesť trestné stíhanie

alebo konanie týkajúce sa výkonu trestu odňatia slobody, alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, ako aj trestné konanie vo veci samej, spĺňajú požiadavky týkajúce sa základného práva na spravodlivý proces, zaručeného v článku 47 druhom odseku Charty. Toto základné právo má totiž zásadný význam ako záruka ochrany všetkých práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú z práva Únie, a zachovania spoločných hodnôt členských štátov uvedených v článku 2 ZEÚ, najmä hodnoty právneho štátu [rozsudok z 22. februára 2022, Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 45 a citovaná judikatúra].

- 96 Za týchto okolností, hoci prináleží každému členskému štátu, aby s cieľom zaručiť úplné uplatňovanie zásad vzájomnej dôvery a vzájomného uznávania, ktoré sú základom fungovania tohto mechanizmu, zabezpečil zachovanie požiadaviek tohto základného práva tým, že sa zdrží každého opatrenia, ktoré by ho mohlo narušiť, čo v konečnom dôsledku podlieha preskúmaniu Súdneho dvora, existencia reálneho rizika, že v prípade odovzdania osoby, na ktorú je vydaný európsky zatykač, súdnemu orgánu, ktorý zatykač vydal, bude porušené toto jej základné právo, je spôsobilá, ako bolo pripomenuté v bode 72 tohto rozsudku, umožniť vykonávajúcemu súdnemu orgánu, aby výnimočne nevyhovelo tomuto európskemu zatykaču na základe článku 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 [rozsudok z 22. februára 2022, Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 46 a citovaná judikatúra].
- 97 V tejto súvislosti z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že keď má vykonávajúcí súdny orgán, ktorý má rozhodovať o odovzdaní osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, k dispozícii dôkazy na preukázanie existencie skutočného rizika porušenia základného práva na spravodlivý proces zaručeného článkom 47 druhým odsekom Charty z dôvodu systémových alebo všeobecných nedostatkov vo fungovaní súdneho systému členského štátu, v ktorom bol zatykač vydaný, uvedený orgán musí konkrétnym a presným spôsobom overiť, či vzhľadom na osobnú situáciu tejto osoby, povahu protiprávneho konania, z dôvodu ktorého je trestne stíhaná, a skutkové okolnosti, na základe ktorých bol európsky zatykač vydaný, existujú závažné a preukázané dôvody domnievať sa, že uvedená osoba bude v prípade odovzdania do tohto členského štátu takému riziku vystavená [pozri v tomto zmysle rozsudky zo 17. decembra 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislosť súdneho orgánu vydávajúceho zatykač), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 52, ako aj z 22. februára 2022, Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 50].
- 98 Pokiaľ ide o uplatniteľnosť tohto preskúmania v dvoch etapách na dôvod odmietnutia vykonania európskeho zatykača, ktorý je predmetom štvrtej otázky písm. c), treba pripomenúť, že vykonávajúcí súdny orgán je predovšetkým povinný pristúpiť k takémuto preskúmaniu na účely posúdenia, či v prípade odovzdania dotknutej osoby do členského štátu, ktorý vydal zatykač, hrozí tejto osobe skutočné riziko porušenia jej základného práva na spravodlivý proces pred súdom zriadeným zákonom, zakotveného v článku 47 druhom odseku Charty [pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. februára 2022, Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 66].
- 99 Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcej sa článku 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950, ktorú je potrebné zohľadniť pri výklade článku 47 Charty [pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. októbra 2021, Openbaar Ministerie (Právo byť vypočutý vykonávajúcim súdnym orgánom), C-428/21 PPU a C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, bod 64], pritom vyplýva, že právomoc súdu rozhodovať o veci na základe príslušných vnútroštátnych predpisov je súčasťou požiadavky na

„súd zriadený zákonom“ v zmysle článku 6 ods. 1 tohto Dohovoru (pozri v tomto zmysle rozsudok ESLP z 20. júla 2006, Sokurenko a Strygun v. Ukrajina, CE:ECHR:2006:0720JUD002945804, body 26 až 29, ako aj rozsudok ESLP z 1. decembra 2020, Guðmundur Andri Ástráðsson v. Island, CE:ECHR:2020:1201JUD002637418, body 217 a 223).

- 100 Za súd zriadený zákonom v zmysle uvedeného článku 6 ods. 1 sa nemôže považovať najmä vnútroštátny najvyšší súd, ktorý rozhoduje v trestnej veci na prvom a poslednom stupni bez toho, aby mal výslovný právny základ, ktorý by mu dával právomoc rozhodovať o všetkých obžalovaných (pozri v tomto zmysle rozsudok ESLP z 22. júna 2000, Coëme a i. v. Belgicko, CE:ECHR:2000:0622JUD003249296, body 107 až 110, ako aj rozsudok ESLP z 2. júna 2005, Claes a i. v. Belgicko, CE:ECHR:2005:0602JUD004682599, body 41 až 44).
- 101 Hoci za týchto podmienok vykonávajúci súdny orgán nemôže overiť právomoc súdneho orgánu vydávajúceho zatykač, ako vyplýva z odpovede na tretiu otázku, vykonávajúcemu súdnemu orgánu naproti tomu prináleží, aby v prípade, že osoba, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, tvrdí, že po jej odovzdaní do členského štátu vydávajúceho zatykač bude vystavená porušeniu článku 47 druhého odseku Charty v rozsahu, v akom bude o nej bude rozhodovať súd, ktorý nemá právomoc na tento účel, posúdil v rámci preskúmania v dvoch etapách, uvedeného v bode 97 tohto rozsudku, dôvodnosť tohto tvrdenia.
- 102 Pokiaľ ide o obsah tohto preskúmania, treba uviesť, že v rámci prvej etapy musí súdny orgán vykonávajúci predmetný európsky zatykač posúdiť, či existujú objektívne, spoľahlivé, presné a náležite aktualizované informácie, ktoré preukazujú existenciu skutočného rizika, že v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, dôjde k porušeniu základného práva na spravodlivý proces zaručeného článkom 47 druhým odsekom Charty, najmä v súvislosti s porušením požiadavky na súd zriadený zákonom, z dôvodov systémových alebo všeobecných nedostatkov v tomto členskom štáte alebo nedostatkov, ktoré sa dotýkajú objektívne identifikovateľnej skupiny osôb, do ktorej dotknutá osoba patrí [pozri v tomto zmysle rozsudky z 5. apríla 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 89, ako aj z 22. februára 2022, Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 67].
- 103 V kontexte tvrdení týkajúcich sa rizika, že o osobe, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, bude rozhodovať súd, ktorý nemá právomoc na tento účel, vykonávajúci súdny orgán musí na účely určenia, či sú takéto nedostatky preukázané, vykonať celkové posúdenie fungovania súdneho systému v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, s ohľadom na požiadavku na súd zriadený zákonom [pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. februára 2022, Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 77]. Tento súdny orgán bude musieť dospieť k záveru, že tieto nedostatky sú preukázané, ak z tohto celkového posúdenia vyplynie, že obžalovaní sú v tomto členskom štáte vo všeobecnosti zbavení účinného právneho prostriedku, ktorý umožňuje preskúmať právomoc trestného súdu, ktorý má o nich rozhodnúť, a ktorý je vo forme preskúmania svojej vlastnej právomoci týmto súdom alebo vo forme opravného prostriedku podaného na iný súd.
- 104 V tejto súvislosti vzhľadom na to, že tvrdenia týkajúce sa nedostatku právomoci súdneho orgánu členského štátu vydávajúceho zatykač rozhodovať o osobe, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, nemožno zamieňať so sponchybním právomoci súdneho orgánu vydávajúceho zatykač alebo podmienok vydania tohto európskeho zatykača, okolnosti, že uvedená právomoc alebo uvedené

podmienky môžu byť napadnuté alebo skutočne boli napadnuté v predmetnom konaní na súdoch tohto členského štátu, nemožno ako takej priznať rozhodujúci charakter na účely rozhodnutia o vykonaní uvedeného európskeho zatykača.

- 105 Vykonávajúci súdny orgán však musí v rámci svojho celkového posúdenia predvídateľného priebehu trestného konania, ktoré bude nasledovať po odovzdaní osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, zohľadniť priebeh konaní o európskom zatykači pred súdmi členského štátu vydávajúceho zatykač, keďže poskytuje informácie o praxi týchto súdov a o ich výklade príslušných vnútroštátnych predpisov [pozri analogicky rozsudok z 15. októbra 2019, Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, bod 80 a citovanú judikatúru], a to osobitne v situácii, o akú ide vo veci samej, keď podľa práva tohto členského štátu má ten istý súd v zásade vykonávať funkciu súdneho orgánu vydávajúceho zatykač aj funkciu súdu rozhodujúceho vo veci.
- 106 V rámci druhej etapy musí vykonávajúci súdny orgán konkrétne a presne overiť, do akej miery môžu mať nedostatky zistené v prvej etape preskúmania uvedeného v bode 97 tohto rozsudku dopad na konania, ktoré budú vedené proti osobe, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, a či vzhľadom na osobnú situáciu tejto osoby, povahu protiprávneho konania, z dôvodu ktorého je trestne stíhaná, a skutkové okolnosti, na základe ktorých bol tento európsky zatykač vydaný, existujú závažné a preukázané dôvody domnievať sa, že uvedená osoba bude vystavená skutočnému riziku porušenia základného práva na spravodlivý proces zaručeného článkom 47 druhým odsekom Charty v prípade jej odovzdania tomuto členskému štátu [pozri v tomto zmysle rozsudky zo 17. decembra 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislosť súdneho orgánu vydávajúceho zatykač), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 55, ako aj z 22. februára 2022, Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 53].
- 107 Ak podľa tvrdení dotknutej osoby toto riziko vyplýva z toho, že v prípade jej odovzdania by o nej mohol rozhodovať súd, ktorý nemá právomoc na tento účel, existenciu takéhoto rizika možno konštatovať len vtedy, ak je vzhľadom na pravidlá právomoci a súdneho konania uplatniteľné v členskom štáte vydávajúcom zatykač zjavný nedostatok právomoci súdu, ktorý bude pravdepodobne rozhodovať v konaní vedenom proti tejto osobe v tomto členskom štáte.
- 108 Hoci by takýto nedostatok právomoci mohol vyvolať legitímne obavy, najmä pokiaľ ide o nestrannosť dotknutého súdu, ako aj brániť odovzdaniu uvedenej osoby, takéto konštatovanie nemožno platne založiť na rozdielnom vnímaní presného rozsahu týchto pravidiel zo strany súdnych orgánov členského štátu vydávajúceho zatykač a súdnych orgánov vykonávajúceho členského štátu.
- 109 Napokon vzhľadom na to, že z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že Tribunal Supremo (Najvyšší súd) sa pýta najmä na možnosť vykonávajúceho súdneho orgánu odmietnuť vykonať európsky zatykač z dôvodu rizika porušenia článku 47 druhého odseku Charty bez toho, aby konšatoval existenciu systémových alebo všeobecných nedostatkov v členskom štáte vydávajúcom zatykač, treba pripomenúť, že dve etapy preskúmania uvedené v bode 97 tohto rozsudku zahŕňajú analýzu získaných informácií na základe rôznych kritérií, takže tieto etapy nemožno zamieňať [pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. decembra 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislosť súdneho orgánu vydávajúceho zatykač), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 56].

- 110 V tejto súvislosti z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že pokiaľ vykonávajúci súdny orgán konštatuje existenciu skutočností svedčiacich o systémových alebo všeobecných nedostatkoch vo fungovaní súdneho systému členského štátu vydávajúceho zatykač, nemôže to odôvodniť odmietnutie tohto súdneho orgánu vykonať európsky zatykač bez toho, aby vykonal druhú etapu preskúmania uvedeného v bode 97 tohto rozsudku [pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. februára 2022, Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 81].
- 111 Podobne ak osoba, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, tvrdí, že je vystavená riziku porušenia článku 47 druhého odseku Charty z dôvodu, že o nej bude rozhodovať súd, ktorý nemá právomoc na tento účel, ale vykonávajúci súdny orgán sa domnieva, že informácie, ktoré má k dispozícii, nepredstavujú objektívne, spoľahlivé, presné a náležite aktualizované informácie na preukázanie existencie systémových alebo všeobecných nedostatkov vo fungovaní súdneho systému tohto členského štátu alebo nedostatkov ovplyvňujúcich súdnu ochranu objektívne identifikovateľnej skupiny osôb, do ktorej táto osoba patrí, tento orgán nemôže odmietnuť vykonať európsky zatykač z dôvodu uvádzaného uvedenou osobou.
- 112 Treba totiž zdôrazniť, že ak právny poriadok členského štátu vydávajúceho zatykač stanovuje právne prostriedky umožňujúce preskúmať právomoc súdu, ktorý má rozhodnúť o osobe, ktorá bola odovzdaná na základe európskeho zatykača, vo forme preskúmania svojej vlastnej právomoci týmto súdom alebo vo forme opravného prostriedku podaného na iný súd, riziko, že o tejto osobe bude rozhodovať súd tohto členského štátu, ktorý nemá právomoc na tento účel, možno v zásade vylúčiť tým, že uvedená osoba uplatní tieto právne prostriedky.
- 113 Okrem toho vzhľadom na povahu porušenia článku 47 druhého odseku Charty, ktorého sa dovoláva osoba, na ktorú bol vydaný európsky zatykač a ktorá sa nachádza v situácii, aká je opísaná vo štvrtej otázke písm. c), treba konštatovať, že uplatnenie takýchto právnych prostriedkov musí umožniť, pokiaľ sú účinné, zabrániť vzniku samotného tohto porušenia alebo v každom prípade vzniku nenapraviteľnej škody vyplývajúcej z tohto porušenia.
- 114 Pri neexistencii objektívnych, spoľahlivých, presných a náležite aktualizovaných informácií spôsobilých preukázať existenciu systémových alebo všeobecných nedostatkov vo fungovaní súdneho systému členského štátu vydávajúceho zatykač alebo nedostatkov ovplyvňujúcich súdnu ochranu objektívne identifikovateľnej skupiny osôb, do ktorej dotknutá osoba patrí, pritom neexistuje platný dôvod na to, aby vykonávajúci súdny orgán predpokladal, že právne prostriedky uvedené v bode 112 neexistujú alebo sú neúčinné, lebo v súlade so zásadou vzájomnej dôvery je tento súdny orgán naopak povinný, ako uviedol generálny advokát v bode 116 svojich návrhov, založiť svoju analýzu na existencii a účinnosti uvedených právnych prostriedkov.
- 115 Dôvera, ktorá sa musí prejavíť voči súdom členského štátu vydávajúceho zatykač, je navyše logickým dôsledkom zásady pripomenutej v bode 54 tohto rozsudku, podľa ktorej zaručenie dodržania základných práv osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, patrí predovšetkým do zodpovednosti tohto členského štátu.
- 116 V prípade neexistencie takejto dôvery by vykonávajúci súdny orgán musel v okamihu, keď sú mu predložené také tvrdenia, o aké ide vo veci samej, pristúpiť k preskúmaniu uplatňovania vlastných pravidiel právomoci a súdneho konania súdmi členského štátu vydávajúceho zatykač v jednotlivých prípadoch, čo by bolo, ako bolo uvedené v bode 88 tohto rozsudku, v rozpore so zásadou vzájomného uznávania, ktorá je základom rámcového rozhodnutia 2002/584. Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora pritom vyplýva, že toto rámcové rozhodnutie v spojení s ustanoveniami

Charty nemožno vykladať tak, že by spochybňovalo účinnosť systému súdnej spolupráce medzi členskými štátmi [pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. februára 2022, Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 47].

- 117 Predchádzajúci výklad tak umožňuje zabezpečiť, že vykonávajúci súdny orgán môže vykonať preskúmanie dodržiavania práva stanoveného v článku 47 druhom odseku Charty súdmi členského štátu vydávajúceho zatykač len za výnimočných okolností [pozri v tomto zmysle stanovisko 2/13 (Pristúpenie Únie k EDLP) z 18. decembra 2014, EU:C:2014:2454, bod 191].
- 118 Tento výklad môže tiež zabezpečiť, aby sa okrem záruk, ktoré pre osobu, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, vyplývajú z článku 47 Charty, zohľadnili aj ďalšie záujmy, ako je prípadne potreba rešpektovať základné práva obetí predmetného protiprávneho konania [pozri analogicky rozsudok z 22. februára 2022, Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, body 60 až 63].
- 119 Vzhľadom na uvedené skutočnosti je potrebné odpovedať na štvrtú otázku písm. c) a na piatu otázku tak, že článok 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 v spojení s článkom 47 druhým odsekom Charty sa má vykladať v tom zmysle, že vykonávajúci súdny orgán, ktorý má rozhodnúť o odovzdaní osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, nemôže odmietnuť vykonať tento zatykač z dôvodu, že tejto osobe hrozí, že po jej odovzdaní do členského štátu vydávajúceho zatykač bude o nej rozhodovať súd, ktorý nemá právomoc na tento účel, s výnimkou situácie, keď
- jednak tento súdny orgán má k dispozícii objektívne, spoľahlivé, presné a náležite aktualizované informácie, ktoré s ohľadom na požiadavku na súd zriadený zákonom svedčia o existencii systémových alebo všeobecných nedostatkov vo fungovaní súdneho systému členského štátu vydávajúceho zatykač alebo nedostatkov ovplyvňujúcich súdnu ochranu objektívne identifikovateľnej skupiny osôb, do ktorej dotknutá osoba patrí, ktoré znamenajú, že osoby podliehajúce súdnej právomoci sú v tomto členskom štáte vo všeobecnosti zbavené účinného právneho prostriedku, ktorý umožňuje preskúmať právomoc trestného súdu, ktorý má o nich rozhodnúť, a
  - jednak uvedený súdny orgán konštatuje, že za konkrétnych okolností prejednávanej veci existujú závažné a preukázané dôvody domnievať sa, najmä vzhľadom na dôkazy predložené osobou, na ktorú bol vydaný tento európsky zatykač, a týkajúce sa jej osobnej situácie, povahy protiprávneho konania, z dôvodu ktorého je trestne stíhaná, a skutkových okolností, na základe ktorých bol európsky zatykač vydaný, alebo akejkoľvek inej relevantnej okolnosti, že súd, ktorý bude pravdepodobne rozhodovať v konaní vedenom proti tejto osobe v členskom štáte vydávajúcom zatykač, zjavne nemá právomoc na tento účel.
- 120 Okolnosť, že dotknutá osoba sa mohla pred súdmi členského štátu vydávajúceho zatykač dovoliavať svojich základných práv s cieľom spochybniť jednak právomoc súdneho orgánu vydávajúceho zatykač a jednak európsky zatykač, ktorý bol na ňu vydaný, nemá v tejto súvislosti rozhodujúci význam.

O štvrtej otázke písm. a) a b)

- 121 Svojou štvrtou otázkou písm. a) a b) sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 v spojení s článkom 47 druhým odsekom Charty vykladať v tom zmysle, že v situácii, keď osoba, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, tvrdí, že jej hrozí, že po jej

odovzdaní do členského štátu vydávajúceho zatykač bude o nej rozhodovať súd, ktorý nemá právomoc na tento účel, existencia správy WGDA môže sama osebe odôvodniť odmietnutie vykonávajúceho súdneho orgánu vykonať tento európsky zatykač, alebo, ak to nie je možné, môže byť zohľadnená týmto súdnym orgánom na účely prijatia rozhodnutia o tom, či sa má vykonanie uvedeného európskeho zatykača odmietnuť z dôvodu uvádzaného touto osobou.

- 122 Z odpovede na štvrtú otázku písm. c) vyplýva, že výkon európskeho zatykača možno odmietnuť z dôvodu, že osobe, na ktorú bol zatykač vydaný, hrozí, že po jej odovzdaní do členského štátu vydávajúceho zatykač bude o nej rozhodovať súd, ktorý nemá právomoc na tento účel, len vtedy, ak vykonávajúci súdny orgán dospeje k záveru, že jednak v tomto členskom štáte existuje skutočné riziko porušenia základného práva na spravodlivý proces zaručeného článkom 47 druhým odsekom Charty z dôvodu systémových alebo všeobecných nedostatkov vo fungovaní súdneho systému uvedeného členského štátu alebo nedostatkov ovplyvňujúcich súdnu ochranu objektívne identifikovateľnej skupiny osôb, do ktorej dotknutá osoba patrí, a jednak súd, ktorý bude pravdepodobne rozhodovať v konaní vedenom proti uvedenej osobe v tomto členskom štáte, zjavne nemá právomoc na tento účel.
- 123 Keďže takýto záver musí byť založený na objektívnych, spoľahlivých, presných a náležite aktualizovaných informáciách týkajúcich sa fungovania súdneho systému členského štátu vydávajúceho zatykač a súčasne na konkrétnej a presnej analýze individuálnej situácie vyžadanej osoby, správa WGDA, ktorá sa podľa informácií poskytnutých vnútroštátnym súdom netýka priamo tejto situácie, nemôže postačovať na odôvodnenie odmietnutia vykonania európskeho zatykača vydaného na túto osobu.
- 124 Z judikatúry Súdneho dvora však vyplýva, že objektívne, spoľahlivé, presné a náležite aktualizované informácie, z ktorých musí vykonávajúci súdny orgán vychádzať na účely riadneho vykonania prvej etapy preskúmania uvedeného v bode 97 tohto rozsudku, môžu vyplývať najmä z medzinárodných súdnych rozhodnutí, ako sú rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva, zo súdnych rozhodnutí členského štátu vydávajúceho zatykač, ako aj z rozhodnutí, správ a iných dokumentov vypracovaných orgánmi Rady Európy alebo v rámci systému Organizácie spojených národov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. apríla 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 89).
- 125 Vzhľadom na to, že mandát WGDA vyplýva z rezolúcií Rady Organizácie spojených národov 15/18, 20/16 a 33/30, ktorá samotná bola zriadená rezolúciou Valného zhromaždenia Organizácie Spojených národov 60/251 z 15. marca 2006, preto správa vypracovaná WGDA môže patriť medzi informácie, ktoré možno zohľadniť v rámci prvej etapy tohto preskúmania, pričom však vykonávajúci súdny orgán nie je viazaný závermi uvedenými v tejto správe.
- 126 V dôsledku toho je potrebné odpovedať na štvrtú otázku písm. a) a b) tak, že článok 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 v spojení s článkom 47 druhým odsekom Charty sa má vykladať v tom zmysle, že v situácii, keď osoba, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, tvrdí, že jej hrozí, že po jej odovzdaní do členského štátu vydávajúceho zatykač bude o nej rozhodovať súd, ktorý nemá právomoc na tento účel, existencia správy WGDA, ktorá sa netýka priamo situácie tejto osoby, nemôže sama osebe odôvodniť odmietnutie vykonávajúceho súdneho orgánu vykonať tento európsky zatykač, takáto správa však naproti tomu môže byť zohľadnená týmto súdnym orgánom ako jedna z informácií na účely posúdenia existencie systémových alebo všeobecných nedostatkov vo fungovaní súdneho systému tohto členského štátu alebo nedostatkov ovplyvňujúcich súdnu ochranu objektívne identifikovateľnej skupiny osôb, do ktorej uvedená osoba patrí.

O šiestej otázke

- 127 Na úvod je potrebné uviesť, že šiesta otázka sa týka možnosti odmietnuť vykonanie európskeho zatykača buď z dôvodu, že vykonávajúci súdny orgán nemá právomoc na vydanie tohto európskeho zatykača, alebo z dôvodu, že osobe, na ktorú bol tento zatykač vydaný, hrozí, že po jej odovzdaní do členského štátu vydávajúceho zatykač bude o nej rozhodovať súd, ktorý nemá právomoc na tento účel.
- 128 Keďže z odpovede na tretiu otázku vyplýva, že prvý z týchto dvoch dôvodov nemôže v nijakom prípade odôvodniť odmietnutie vykonania európskeho zatykača, šiestu otázku je potrebné preskúmať len v rozsahu, v akom sa týka druhého z uvedených dôvodov.
- 129 Preto sa treba domnievať, že vnútroštátny súd sa touto otázkou v podstate pýta, či sa má článok 15 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2002/584 vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby vykonávajúci súdny orgán odmietol vykonanie európskeho zatykača z dôvodu, že osobe, na ktorú bol tento zatykač vydaný, hrozí, že po jej odovzdaní do členského štátu vydávajúceho zatykač bude o nej rozhodovať súd, ktorý nemá právomoc na tento účel, bez toho, aby predtým požiadal súdny orgán vydávajúci zatykač o doplňujúce informácie.
- 130 Článok 15 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2002/584 stanovuje, že ak vykonávajúci súdny orgán považuje informácie oznámené členským štátom vydávajúcim zatykač za nedostatočné na rozhodnutie o odovzdaní, požiada o urýchlené doplnenie ďalších potrebných informácií.
- 131 Z judikatúry Súdneho dvora okrem toho vyplýva, že najmä s cieľom zabezpečiť, aby nedošlo k ochromeniu fungovania európskeho zatykača, musí povinnosť lojálnej spolupráce zakotvená v článku 4 ods. 3 prvom pododseku ZEÚ viesť k dialógu medzi vykonávajúcimi súdnymi orgánmi a súdnymi orgánmi vydávajúcimi zatykač. Zo zásady lojálnej spolupráce najmä vyplýva, že členské štáty sa rešpektujú a navzájom si pomáhajú pri plnení úloh, ktoré vyplývajú zo Zmlúv [rozsudok z 22. februára 2022, Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 48, ako aj citovaná judikatúra].
- 132 Z tohto hľadiska musia súdne orgány vydávajúce zatykač a vykonávajúce súdne orgány na účely zabezpečenia efektívnej súdnej spolupráce v trestných veciach plne využívať nástroje upravené najmä v článku 8 ods. 1 a článku 15 rámcového rozhodnutia 2002/584 tak, aby podporili vzájomnú dôveru, ktorá je základom tejto spolupráce [pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. februára 2022, Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom v členskom štáte, ktorý vydal zatykač), C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 49 a citovanú judikatúru].
- 133 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že ako vyplýva z bodu 107 tohto rozsudku, vykonávajúci súdny orgán môže odmietnuť vykonať európsky zatykač z dôvodu, že osobe, na ktorú bol tento zatykač vydaný, hrozí, že po jej odovzdaní do členského štátu vydávajúceho zatykač bude o nej rozhodovať súd, ktorý nemá právomoc na tento účel, iba pod podmienkou, že predovšetkým tento vykonávajúci súdny orgán konštatoval, že vzhľadom na pravidlá právomoci a súdneho konania uplatniteľné v tomto členskom štáte je zjavný nedostatok právomoci súdu, ktorý bude pravdepodobne rozhodovať v konaní vedenom proti tejto osobe v tomto členskom štáte.
- 134 Keďže takéto konštatovanie je nevyhnutne založené na analýze práva členského štátu vydávajúceho zatykač, vykonávajúci súdny orgán nemôže vykonať toto konštatovanie bez toho, aby predtým požiadal súdny orgán vydávajúci zatykač o informácie o týchto pravidlách, inak by porušil zásadu lojálnej spolupráce.

- 135 Je však potrebné zdôrazniť, že z odpovede na štvrtú otázku písm. c) vyplýva, že takáto žiadosť nie je odôvodnená v prípade, keď sa vykonávajúci súdny orgán domnieva, že nemá k dispozícii objektívne, spoľahlivé, presné a náležite aktualizované informácie umožňujúce preukázať existenciu systémových alebo všeobecných nedostatkov vo fungovaní súdneho systému tohto členského štátu alebo nedostatkov ovplyvňujúcich súdnu ochranu objektívne identifikovateľnej skupiny osôb, do ktorej dotknutá osoba patrí. Tento súdny orgán totiž v takom prípade nemôže odmietnuť vykonať európsky zatykač na základe zjavného nedostatku právomoci súdu, ktorý bude pravdepodobne rozhodovať o tejto osobe.
- 136 V dôsledku toho je potrebné odpovedať na šiestu otázku tak, že článok 15 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby vykonávajúci súdny orgán odmietol vykonanie európskeho zatykača z dôvodu, že osobe, na ktorú bol tento zatykač vydaný, hrozí, že po jej odovzdaní do členského štátu vydávajúceho zatykač bude o nej rozhodovať súd, ktorý nemá právomoc na tento účel, bez toho, aby predtým požiadal súdny orgán vydávajúci zatykač o doplňujúce informácie.

O siedmej otázke

- 137 Vnútroštátny súd spresňuje, že žiada Súdny dvor o odpoveď na siedmu otázku v prípade, ak z odpovedí na prvú až šiestu otázku vyplýva, že za okolností konania vo veci samej rámcové rozhodnutie 2022/584 bráni odmietnutiu odovzdania osoby na základe dôvodov uvedených v týchto otázkach.
- 138 Vzhľadom na to, že článok 267 ZFEÚ neopravňuje Súdny dvor uplatniť právne normy Únie na konkrétny prípad (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. mája 2020, Bouygues travaux publics a i., C-17/19, EU:C:2020:379, bod 51 a citovanú judikatúru), je potrebné pre úplnosť odpovedať na siedmu otázku bez toho, aby tým bolo dotknuté posúdenie príslušnými orgánmi týkajúce sa možnosti vykonať európske zatykače vydané vnútroštátnym súdom vo veci samej.
- 139 Touto siedmou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má rámcové rozhodnutie 2002/584 vykladať v tom zmysle, že bráni vydaniu viacerých po sebe nasledujúcich európskych zatykačov na vyžiadajú osobu s cieľom dosiahnuť jej odovzdanie členským štátom po tom, ako tento členský štát odmietol vykonať prvý európsky zatykač na túto osobu.
- 140 V tejto súvislosti je potrebné hneď na úvod uviesť, že nijaké ustanovenie rámcového rozhodnutia 2002/584 nevyklučuje vydanie viacerých po sebe nasledujúcich európskych zatykačov na určitú osobu, a to ani v prípade, ak bolo vykonanie prvého európskeho zatykača na túto osobu odmietnuté.
- 141 Okrem toho takéto vydanie sa môže ukázať ako nevyhnutné, najmä po tom, ako boli vylúčené skutočnosti, ktoré bránili vykonaniu predchádzajúceho európskeho zatykača, alebo ak odmietnutie vykonania tohto európskeho zatykača nebolo v súlade s právom Únie, v záujme ukončenia konania o odovzdaní vyžiadanej osoby, a teda, ako uviedol generálny advokát v bode 137 svojich návrhov, v záujme podpory dosiahnutia cieľa boja proti beztretnosti sledovaného týmto rámcovým rozhodnutím.

- 142 Naproti tomu po prvé z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že vydanie európskeho zatykača, ktorého vykonanie by viedlo k porušeniu článku 47 Charty a za podmienok uvedených v ustálenej judikatúre by ho vykonávajúci súdny orgán musel odmietnuť, nie je zlučiteľné so zásadami vzájomnej dôvery a lojálnej spolupráce (pozri analogicky rozsudok z 11. novembra 2021, Gavanozov II, C-852/19, EU:C:2021:902, bod 60).
- 143 Súdny orgán vydávajúci zatykač preto v prípade, že nedošlo k zmene okolností, nemôže vydať nový európsky zatykač na určitú osobu po tom, ako vykonávajúci súdny orgán odmietol vyhovieť predchádzajúcemu európskemu zatykaču vydanému na túto osobu v súlade s tým, čo mu ukladá článok 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 v spojení s článkom 47 druhým odsekom Charty.
- 144 Po druhé vzhľadom na to, že, ako bolo uvedené v bode 54 tohto rozsudku, vydanie európskeho zatykača môže mať za následok zatknutie osoby, na ktorú bol tento zatykač vydaný, a teda môže zasiahnuť do jej osobnej slobody, súdnu orgánu, ktorý zamýšľa vydať európsky zatykač, prináleží, aby preskúmal, či je vzhľadom na osobitné okolnosti prejednávanej veci vydanie tohto zatykača primerané [pozri v tomto zmysle rozsudky z 27. mája 2019, PF (Generálna prokuratúra Litvy), C-509/18, EU:C:2019:457, bod 49, a z 13. januára 2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, bod 64].
- 145 V rámci takéhoto preskúmania je tento súdny orgán povinný najmä zohľadniť povahu a závažnosť trestného činu, pre ktorý je vyžiadaná osoba trestne stíhaná, dôsledky, ktoré pre túto osobu vyplývajú z európskeho zatykača alebo zatykačov, ktoré na ňu boli predtým vydané, alebo tiež perspektívy vykonania prípadného nového európskeho zatykača.
- 146 Vzhľadom na uvedené skutočnosti je potrebné odpovedať na siedmu otázku tak, že rámcové rozhodnutie 2002/584 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vydaniu viacerých po sebe nasledujúcich európskych zatykačov na vyžiadanú osobu s cieľom dosiahnuť jej odovzdanie členským štátom po tom, ako tento členský štát odmietol vykonať prvý európsky zatykač na túto osobu, pokiaľ by vykonanie nového európskeho zatykača nevedlo k porušeniu článku 1 ods. 3 tohto rámcového rozhodnutia a pokiaľ je vydanie tohto nového európskeho zatykača primerané.

O trovách

- 147 Vzhľadom na to, že konanie na Súdnom dvore má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

- 1. Rámcové rozhodnutie Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi, zmenené rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009,**

sa má vykladať v tom zmysle, že:

vykonávajúci súdny orgán nemá možnosť odmietnuť vykonanie európskeho zatykača na základe dôvodu na nevykonanie, ktorý nevyplýva z rámcového rozhodnutia 2002/584, ale vyplýva výlučne z práva vykonávajúceho členského štátu. Naproti tomu tento súdny orgán môže uplatniť vnútroštátne ustanovenie, podľa ktorého sa vykonanie európskeho zatykača odmietne, ak by takýto výkon viedol k porušeniu základného práva zakotveného v práve Únie, pokiaľ pôsobnosť tohto ustanovenia nepresahuje pôsobnosť článku 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 v znení zmien, ako ho vykladá Súdny dvor Európskej únie.

2. Článok 1 ods. 1 a 2 a článok 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, zmeneného rámcovým rozhodnutím 2009/299,

sa majú vykladať v tom zmysle, že:

vykonávajúci súdny orgán nemôže overiť, či bol európsky zatykač vydaný súdnym orgánom, ktorý má právomoc na tento účel, a odmietnuť vykonanie tohto európskeho zatykača, ak sa domnieva, že to tak nie je.

3. Článok 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584, zmeneného rámcovým rozhodnutím 2009/299, v spojení s článkom 47 druhým odsekom Charty základných práv Európskej únie

sa má vykladať v tom zmysle, že:

vykonávajúci súdny orgán, ktorý má rozhodnúť o odovzdaní osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, nemôže odmietnuť vykonať tento zatykač z dôvodu, že tejto osobe hrozí, že po jej odovzdaní do členského štátu vydávajúceho zatykač bude o nej rozhodovať súd, ktorý nemá právomoc na tento účel, s výnimkou situácie, keď

- jednak tento súdny orgán má k dispozícii objektívne, spoľahlivé, presné a náležité aktualizované informácie, ktoré s ohľadom na požiadavku na súd zriadený zákonom svedčia o existencii systémových alebo všeobecných nedostatkov vo fungovaní súdneho systému členského štátu vydávajúceho zatykač alebo nedostatkov ovplyvňujúcich súdnu ochranu objektívne identifikovateľnej skupiny osôb, do ktorej dotknutá osoba patrí, ktoré znamenajú, že osoby podliehajúce súdnej právomoci sú v tomto členskom štáte vo všeobecnosti zbavené účinného právneho prostriedku, ktorý umožňuje preskúmať právomoc trestného súdu, ktorý má o nich rozhodnúť, a
- jednak uvedený súdny orgán konštatuje, že za konkrétnych okolností prejednávanej veci existujú závažné a preukázané dôvody domnievať sa, najmä vzhľadom na dôkazy predložené osobou, na ktorú bol vydaný tento európsky zatykač, a týkajúce sa jej osobnej situácie, povahy protiprávneho konania, z dôvodu ktorého je trestne stíhaná, a skutkových okolností, na základe ktorých bol európsky zatykač vydaný, alebo akejkoľvek inej relevantnej okolnosti, že súd, ktorý bude pravdepodobne rozhodovať v konaní vedenom proti tejto osobe v členskom štáte vydávajúcom zatykač, zjavne nemá právomoc na tento účel.

Okolnosť, že dotknutá osoba sa mohla pred súdmi členského štátu vydávajúceho zatykač dovolávať svojich základných práv s cieľom spochybniť jednak právomoc súdneho orgánu vydávajúceho zatykač a jednak európsky zatykač, ktorý bol na ňu vydaný, nemá v tejto súvislosti rozhodujúci význam.

4. Článok 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584, zmeneného rámcovým rozhodnutím 2009/299, v spojení s článkom 47 druhým odsekom Charty základných práv

sa má vykladať v tom zmysle, že:

v situácii, keď osoba, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, tvrdí, že jej hrozí, že po jej odovzdaní do členského štátu vydávajúceho zatykač bude o nej rozhodovať súd, ktorý nemá právomoc na tento účel, existencia správy pracovnej skupiny pre svojvoľné zadržiavanie, ktorá sa netýka priamo situácie tejto osoby, nemôže sama osebe odôvodniť odmietnutie vykonávajúceho súdneho orgánu vykonať tento európsky zatykač, takáto správa však naproti tomu môže byť zohľadnená týmto súdnym orgánom ako jedna z informácií na účely posúdenia existencie systémových alebo všeobecných nedostatkov vo fungovaní súdneho systému tohto členského štátu alebo nedostatkov ovplyvňujúcich súdnu ochranu objektívne identifikovateľnej skupiny osôb, do ktorej uvedená osoba patrí.

5. Článok 15 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2002/584, zmeneného rámcovým rozhodnutím 2009/299,

sa má vykladať v tom zmysle, že:

bráni tomu, aby vykonávajúci súdny orgán odmietol vykonanie európskeho zatykača z dôvodu, že osobe, na ktorú bol tento zatykač vydaný, hrozí, že po jej odovzdaní do členského štátu vydávajúceho zatykač bude o nej rozhodovať súd, ktorý nemá právomoc na tento účel, bez toho, aby predtým požiadal súdny orgán vydávajúci zatykač o doplňujúce informácie.

6. Rámcové rozhodnutie 2002/584, zmenené rámcovým rozhodnutím 2009/299,

sa má vykladať v tom zmysle, že:

nebráni vydaniu viacerých po sebe nasledujúcich európskych zatykačov na vyžiadajú osobu s cieľom dosiahnuť jej odovzдание členským štátom po tom, ako tento členský štát odmietol vykonať prvý európsky zatykač na túto osobu, pokiaľ by vykonanie nového európskeho zatykača nevedlo k porušeniu článku 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 v znení zmien a pokiaľ je vydanie tohto nového európskeho zatykača primerané.

Podpisy